

Sygn. akt IX Ca 790/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Charukiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Krystyna Skiepmo SO Dorota Ciepek
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Najdrowska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt X C 2176/16,

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że ponad zasądzoną w punkcie 1 kwotę 10.000 zł z ustawowymi odsetkami tam wskazanymi zasądza od pozwanego na rzecz powódki dodatkowo kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz ustawowe odsetki od kwoty 10.000 zł od dnia 16 grudnia 2015 r. do dnia 23 maja 2017 r. oraz w punkcie 3 w ten sposób, że zasądzoną tam od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.076 zł podwyższa do kwoty 5.917 zł (pięć tysięcy dziewięćset siedemnaście złotych);

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 601 zł (sześćset jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Krystyna Skiepmo Bożena Charukiewicz Dorota Ciepek

Sygn. akt IX Ca 790/17

UZASADNIENIE

Powódka A. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 27 października 2015r. podczas zabiegu zamykania żył na skórze kończyn dolnych kosmetyczka użyła zbyt mocnego naświetlenia, w wyniku czego doszło do poparzenia skóry drugiego stopnia. Powódka z tego powodu leczyła się, gojenie skóry było długotrwałe, skóra do dnia dzisiejszego nie odzyskała swoich właściwości.

Powódka była zmuszona odwołać wyjazd zagraniczny. U powódki, jako osoby młodej i aktywnej fizycznie, ogromną niedogodnością była niemożność odsłonięcia nóg na plaży, miała kompleksy z powodu wyglądu skóry, przez co również unikała pływania w basenie. Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce kwotę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że nie kwestionuje co do zasady swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 27 października 2015r. Wskazał że powódka otrzymała już adekwatne do jego skutków zadośćuczynienie w wysokości 3000zł, zaś jej żądanie jest wygórowane i nie odpowiada aktualnym stosunkom społecznym, zwłaszcza, że u powódki nie doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2017r. Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.000 zł z odsetkami ustawowymi od 24 maja 2017r. do dnia zapłaty. Oddalił powództwo w pozostałej części. Zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.076 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 93,19 zł tytułem wydatków sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 27 października 2015 r. w O. powódka poddała się zabiegowi kosmetycznemu w Salonie (...), polegającemu na zamknięciu naczynek żylnych kończyn dolnych. Był to już ostatni, czwarty z serii zabiegów. Kosmetyczka L. M. podczas zabiegu użyła zbyt mocnego promieniowania, w wyniku czego na skórze ud i łydek u powódki doszło do głębokich poparzeń wierzchnich warstw skóry drugiego stopnia. Powódka początkowo widziała jedynie zaczerwienienia, które nieznacznie ją zaniepokoiły. Wówczas kosmetyczka poradziła jej smarowanie maścią dermatologiczną zaognionych miejsc i zapewniła jej, że zmiany szybko ustąpią. Zmiany te jednak do wieczora zaogniały się coraz bardziej. Podczas wizyty znajomych powódka pokazała im zmiany skórne. Poradzili jej aby niezwłocznie udała się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego. Na SOR zaopatrzone jej rany i postawiono diagnozę o stopniu poparzenia termicznego skóry. Ponadto zalecono częstą zmianę opatrunków, a następnie smarowanie ran przepisаныmi maściami leczniczymi.

Jak ustalił Sąd Rejonowy do 7 grudnia 2015r. rany na nogach powódki się wygoiły. Powódka kontrolowała stan skóry i smarowała ją przepisаныmi przez lekarza maściami, bowiem skóra w miejscach poparzenia uległa znacznym, na dużych połaciach skóry nóg odbarwieniom. Ten stan poprawiał się bardzo powoli. Intensywne leczenie powódki trwało do 23 marca 2016r. Powódka, chcąc poprawić koloryt skóry, nadal intensywnie pielęgnuje ją maściami.

Powódka przed wypadkiem zaplanowała wyjazd zagraniczny, który musiała odwołać z powodu konieczności podjęcia leczenia. Ponadto powódka, będąc aktywną młodą osobą, przestała chodzić na basen i plażę, z uwagi na widoczne zmiany skórne na nogach. Podczas wyjazdów wypoczynkowych musiała zakrywać nogi, bowiem z uwagi na przeciwwskazania lekarskie nie mogła ich opalać. Będąc dotychczas osobą pełną życia, przeżywała z tego powodu uczucie wstydu i spadła jej samoocena. Powódce przez cały okres leczenia towarzyszyła obawa o możliwość wyleczenia i widoczność śladów pozostałych po wypadku na skórze. Z dotychczas beztroskiej osoby nastrój powódki na długi czas uległ zmianie. Powódka obecnie nie korzysta już z zabiegów kosmetycznych, podchodząc do nich z nieufnością.

Powódka zgłosiła roszczenie o zadośćuczynienie pozwanemu jako ubezpieczycielowi L. M. w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą w dniu 27 października 2015r. W wyniku postępowania likwidacyjnego powódka otrzymała zadośćuczynienie w wysokości 3.000 zł.

W wyniku zdarzenia powódka doznała 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Do dnia dzisiejszego powódka odczuwa jego skutki i dyskomfort z powodu istniejących zmian poparzeniowych. Musi dostosować swoje ubranie do zmian skórnych, zwłaszcza w okresie letnim. Ponadto jej skóra jest nadwrażliwa w poparzonych miejscach na bodźce mechaniczne, a objawy wysuszenia i ścieczenia naskórka musi systematycznie pielęgnować stosując emolienty.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd I instancji przyjął, że odpowiedzialność pozwanego opiera na zasadzie ryzyka, bowiem szkoda powstała w związku z działaniem przedsiębiorstwa – prowadzeniem działalności gospodarczej przez L. M., z wykorzystaniem sił przyrody i w związku z działaniem takich urządzeń, wykorzystywanych w działalności tego przedsiębiorstwa zaistniała szkoda na osobie powódki. Zdaniem Sądu zaistniały w niniejszej sprawie przesłanki tej odpowiedzialności z art.435 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. i art.445 § 1 k.c. Sąd Rejonowy uznał, że ponieważ powódka doznała 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu, zaś jej krzywda jest znaczna, z całą pewnością przysługuje jej wyższe zadośćuczynienie, aniżeli przyznane dotychczas przez ubezpieczyciela.

Sąd Rejonowy podkreślił, że powódka, z uwagi na jej młody wiek i dotychczasowy sposób życia bardzo dotkliwie odczuła skutki wypadku dla jej życia i zdrowia. Z uwagi na wygląd ran poparzeniowych, ich rozległość i intensywność dolegliwości bólowych oraz pierwotną diagnozę, sprowadzającą się do braku pewności, czy poparzenie nie spowoduje trwałych uszkodzeń naskórka, powódka drastycznie przeżyła całe zdarzenie, co miało wpływ na znaczny rozmiar i poczucie krzywdy. Sąd uwzględnił występujący u powódki stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5% oraz długotrwałość leczenia, trwającego kilka miesięcy zanim zagoiły się rany, a następnie szereg zabiegów pielęgnacyjnych, jakie powódka musiała i nadal musi podejmować w celu zmniejszenia widoczności zmian skórnych. Stan skóry, pomimo upływu ponad dwóch lat od zdarzenia, nadal wymusza konieczność dobierania nie drażniącej skóry odzieży, a nadto zakrywania skóry podczas intensywnego nasłonecznienia. Skutkuje to ograniczeniami w codziennym życiu, powódka z uwagi na znaczną powierzchnię poparzenia, nie może latem się opalać, ani nawet odsłonić nóg podczas upałów. Uwzględniając więc dotychczas wypłacone powódce zadośćuczynienie w postępowaniu likwidacyjnym w wysokości 3000zł, zasądzone na jej rzecz zadośćuczynienie w niniejszej sprawie jest w ocenie Sądu Rejonowego adekwatne do rozmiaru doznanej krzywdy.

Odsetki ustawowe od kwoty zadośćuczynienia Sąd I instancji zasądził na podstawie art. 481§1 i §2 k.c., od dnia wyrokowania do dnia zapłaty, bowiem wówczas nastąpiło określenie należnej tytułem zadośćuczynienia sumy. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c., stosownie do stopnia uwzględnionych żądań stron. Na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd orzekł, że pozwany obowiązany jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Olsztynie) brakujące koszty sądowe.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok w części oddalającej powództwo, tj. co do kwoty 2.000 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 16 grudnia 2015r. do dnia zapłaty, co do odsetek ustawowych za okres od 16 grudnia 2015r. do 23 maja 2017r. od zasądzonej kwoty 10.000 zł oraz w części orzekającej o kosztach postępowania. W apelacji zarzuciła:

I. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na nieuzasadnionym przyznaniu zbyt niskiej mocy dowodowej dowodom, które Sąd w całości uznał za wiarygodne, a mimo to poczynił odmienne ustalenia faktyczne w zakresie rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy, co doprowadziło do uwzględnienia roszczenia powódki jedynie w części;

- brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem okoliczności istotnych dla ustalenia wysokości należnego zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę, w szczególności dowodu z opinii biegłego stwierdzającej, że na skutek zdarzenia z dnia 27.10.2015r. powódka doznała 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz, że do dnia dzisiejszego z powodu istniejących zmian poparzeniowych powódka odczuwa wzmoczone reakcje skóry na bodźce mechaniczne, objawy wysuszenia i ścięczenia naskórka, a także dowodu z zeznań świadków E. K. i I. K. w zakresie jakim wskazują na intensywność i czas trwania cierpienia fizycznego i psychicznego powódki, istniejącego oszpecaenia ciała, konieczności zmiany swojego dotychczasowego stylu życia powodującej istotne ograniczenie w normalnym funkcjonowaniu, nadto nieuwzględnienie w sposób należyty, tj.

zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, wieku, płci, stanu cywilnego powódki oraz prezentowanej przez nią stopy życiowej;

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem faktu zgłoszonego w pozwie, któremu pozwany skutecznie nie zaprzeczył, iż wysokość i podstawa roszczenia powódki wraz z dokumentacją medyczną i fotograficzną była znana pozwanemu od chwili zgłoszenia szkody w dniu 12 listopada 2015r., który winien był spełnić świadczenie w ustawowym terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, tym bardziej na uwzględnienie zasługuje wniosek powódki zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia następnego po dniu zakończenia postępowania mającego na celu likwidację przedmiotowej szkody, tj. wraz z decyzją pozwanego z dnia 15 grudnia 2015r. wydaną jako decyzja ostateczna;

3. art. 328 § 1 k.p.c. polegające na niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn dla czego Sąd mimo przyznania wiarygodności i mocy dowodowej wszystkim przedstawionym przez powódkę dowodom, przy braku dowodów przeciwnych, uwzględnił roszczenie powódki jedynie we części;

4. art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, poprzez niewłaściwe zastosowanie wskazanych przepisów i w konsekwencji tego zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w niewłaściwej wysokości, podczas gdy zgodnie z § 2 pkt. 5 w zw. z § 21 rozporządzenia, stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10.000 zł wynosi 4.00 zł;

II. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 817 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie wskazanych przepisów i w konsekwencji tego oddalenie żądania odsetkowego pozwu za okres od 16 grudnia 2015r. do dnia 23 maja 2017r. i zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie dopiero od dnia wyrokowania, podczas gdy zgodnie z art. 817 § 1 k.c. pozwany ubezpieczyciel obowiązany był spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie, świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy, zaś zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia;

2. art. 445 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie wskazanego przepisu przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy w oparciu o dowody, którym Sąd w całości przyznał wiarygodność i moc dowodową, a mimo to Sąd przyznał powódce kwotę tytułem zadośćuczynienia nieodpowiednią w rozumieniu tego przepisu albowiem nieuwzględniającą dostatecznie wszystkich dolegliwości wynikających z doznanej szkody, tj. znacznego rozmiaru i poczucia krzywdy, długotrwałego procesu gojenia się ran oparzeniowych, stwierdzonego 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu, istniejącego oszpecenia ciała, ich rozległości i intensywności, młodego wieku powódki, poziomu życia powódki, aktywności zawodowej i rekreacyjnej, konieczności zmiany swojego dotychczasowego stylu życia, w tym sposobu ubierania się, zaprzestania korzystania z publicznych kąpielisk oraz opalania się na słońcu, doznanych przez powódkę strat moralnych i ograniczenia w normalnym funkcjonowaniu.

W oparciu o powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie powództwa także w tej części oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na apelację powódki wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał na trafność orzeczenia Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy, natomiast nie zgodził się z jego oceną prawną tych ustaleń.

Uwzględniając obowiązek Sądu wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, który wynika z art. 233 § 1 k.p.c., należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy w niedostateczny sposób uwzględnił te wszystkie istotne okoliczności wpływające na wysokość uszczerbku powódki w związku z wypadkiem z dnia 27 października 2015r., a w konsekwencji nieprawidłowo określił odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

Przede wszystkim za zasadny należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 k.p.c., co miało wpływ na wynik sprawy. Sąd I instancji przywołał okoliczności, które miały wpływ na wysokość zadośćuczynienia, m.in. cierpienia fizyczne i psychiczne, dramatyzm doznań, czas leczenia i związane z tym dolegliwości, stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu, rokowania na przyszłość. A mimo powyższego zasądził od pozwanego na rzecz powódki nie całą dochodzoną pozwem kwotę, ale 10.000 zł, w żaden sposób nie wyjaśniając dlaczego uznał kwotę 12.000 zł za wygórowaną. Sąd Rejonowy nie powołał się na żadne okoliczności, które uzasadniałyby obniżenie dochodzonej pozwem kwoty. Wszystkie powoływane przez niego argumenty uzasadniały zasądzenie całego żądanego przez powódkę roszczenia. Sąd I instancji nie przedstawił toku wyводу, który doprowadził do częściowego oddalenia powództwa. Uzasadnienie orzeczenia powinno logicznie i wyczerpująco wyjaśniać, dlaczego zawiera takie, a nie inne rozstrzygnięcie. Tymczasem brak jest w uzasadnieniu Sądu Rejonowego wyjaśniania podstaw częściowego oddalenia powództwa.

Zgodzić się należy, że zasądzenie zadośćuczynienia pozostawione jest swobodzie oceny sędziowskiej. Nie oznacza to jednak jej dowolności. Wysokość zadośćuczynienia jest zależna od oceny rozmiaru doznanej krzywdy, ze swej istoty trudno wymiernej i zależnej od szeregu okoliczności związanych z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Dlatego istotnym jest aby sąd z zebranego w sprawie materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym i zawarł w uzasadnieniu wyczerpujące wyjaśnienie toku rozumowania i przyjętych wniosków.

Sąd Odwoławczy jest sądem merytorycznym, nic zatem nie stoi na przeszkodzie, aby sąd rozpoznający apelację skorygował nieprawidłową ocenę dowodów Sądu I instancji. Przywołując zatem okoliczności, które ustalił Sąd Rejonowy takie, jak trwały uszczerbek na zdrowiu (5%), długotrwałość leczenia (kilka miesięcy), nadal występująca konieczność zabiegów pielęgnacyjnych, wiek powódki i poczucie wstydu (dla młodej kobiety oszpecenie ciała jest niewątpliwie dramatycznym przeżyciem, większym niż u osoby w podeszłym wieku), ograniczenie możliwości czerpania przyjemności z życia i dotychczasowej aktywności (konieczność rezygnacji z basenu, plaży, aktywności fizycznej) żądana w pozwie kwota 12.000 zł jest odpowiednią kwotą mogącą złagodzić doznane przez powódkę cierpienia fizyczne i psychiczne. Kwota powyższa nie jest kwotą wygórowaną, jest utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Sąd Okręgowy nie znalazł natomiast żadnych podstaw do obniżenia żądanej przez powódkę kwoty. Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł, że u powódki nie doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu. Tymczasem z opinii biegłego wynika, że powódka doznała 5%-owego trwałego uszczerbku na zdrowiu. Ponadto musi nadal systematycznie pielęgnować skórę stosując emolienty. Pozwany twierdząc, że wypłacona w toku postępowania kwota 3.000 zł jest odpowiednia do doznanej krzywdy, nie podniósł żadnych logicznych argumentów na przyjęcie tej tezy, ograniczając się do powołania licznego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wskazującego na ogólne zasady postępowania przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, ale nie usprawiedliwiającego wysokość 3.000 zł jako adekwatnego do doznanych przez powódkę cierpień.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy ponad kwotę zasądzoną przez Sąd Rejonowy dodatkowo zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.000 zł, uznając, że dopiero łączna kwota 15.000 zł (12.000 zł zasądzone wyrokiem i 3.000 zł wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego) zrekompensuje powódce doznaną przez nią krzywdę.

Sąd II instancji uznał również za zasadny zarzut naruszenia art. 481 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 817 § 1 i § 2 k.c. Sąd Rejonowy zasądził od roszczenia głównego ustawowe odsetki od dnia wyrokowania, bowiem dopiero wówczas, zdaniem Sądu, następuje określenie należnej sumy. W ocenie Sądu Okręgowego stanowisku powyższe jest nieuprawnione. Co do zasady termin do spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela wynosi 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu, a gdy wyjaśnienie w tym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okaże się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Aby termin został przedłużony ubezpieczyciel musi wykazać, że podjął działania w celu wyjaśnienia okoliczności zdarzenia oraz, że tym działaniom towarzyszyła należyta staranność. Powódka roszczenie ubezpieczycielowi zgłosiła 29 października 2015r. W dniu 12 listopada 2015r. złożyła dokumentację lekarską. Już 2 listopada 2015r. pozwany uzyskał oświadczenie właścicielki salonu kosmetycznego o okolicznościach zdarzenia. Powódka zatem już w toku postępowania likwidacyjnego sprecyzowała żądanie, przedłożyła stosowne dowody na poparcie zasadności żadanego świadczenia. Okoliczności zdarzenia ani odpowiedzialność pozwanego nie były sporne, nic więc nie stało na przeszkodzie aby wypłacić powódce należne zadośćuczynienie w ustawowym terminie 30 dni od zgłoszenia szkody. W tej sytuacji żądanie zasądzenia ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 16 grudnia 2015r. jest w ocenie Sądu Okręgowego uzasadnione.

Konsekwencją zmiany wyroku w zakresie roszczenia głównego i odsetek jest jego zmiana w zakresie kosztów procesu. Powódka wygrała proces przed Sądem I instancji w całości, więc na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu) należy jej się od pozwanego zwrot kosztów procesu w wysokości 5.917 zł (opłata od pozwu 600 zł, zaliczka na biegłego 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą 4.817 zł).

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 3 i § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obecnie obowiązującym), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (opłata od apelacji 151 zł i wynagrodzenie pełnomocnika 450 zł).

Dorota Ciejek Bożena Charukiewicz Krystyna Skiepmo